

Milý pane prezidente,

těžko se mi v dnešní době hledají slova, kterými bych mohla začít psát. Vy, jako znalec mravních hodnot, jste svého času dokázal spojit národ a vštípil jste mu myšlenku, že za pravdu a lásku stojí i v nelehkých dobách bojovat. Nikdy jste nezapřel své češství, ba dokonce jste vlastenectví podněcoval v lidských srdcích a utvrzoval jste ostatní, že pokud budeme táhnout za jeden provaz, budeme silnější a odhodlanější. A tak do té doby uvězněný, ale i přesto nebojácný lev s ryzím srdcem dokázal porazit zuřivého medvěda. Pohled světa na náš malý stát se dočista změnil. Už jsme nebyli přitakávající loutkou, kterou každý tahal za provázky. Osudy nás všech jsme začali pevně držet ve vlastních rukou. Přepsal jste dějiny naší země, ale i celého světa, a ovlivnil jste tak životy nás všech. Demokracie nám šla s otevřenou náručí vstříc a my jsme ji neohroženě přijali.

Vždycky jste věděl, že společnost je velmi důležitá a měla by proto správně fungovat. Přeci jen je to jeden z demokratických principů. Bohužel si myslím, že je v dnešní době jednota společnosti ohrožena více než kdy před tím. Srdce puká při představě, že v současné době naši zemi postihl mor individualismu, vedený panem Alzheimerem, a naše společnost se nachází ve fázi rozkladu. Uvědomuji si, že zde pronáším nemalou kritiku, a proto ji chci více objasnit.

Cituji z díla G. Bataille Matka: „*Matčin život byl však snad až příliš bouřlivý, byla jako utržená ze řetězu, ale psala mi, že je šťastná; je prý okouzlena tím, jak se každým dnem více a více vyřazuje ze společnosti, místo toho, aby se do ní snažila začlenit.*“ Když si tento text čtu, fascinuje mě, jak pravdivý a varující je. Vždyť my sami dnes nejlépe víme, jakým způsobem žijeme. Životem zmítaným stresem, naprostým chaosem a strachem, bouřlivým, jak utrženým ze řetězu. Ale budeme šťastni, když se vyčleníme ze společnosti? Každý na to má jiný názor, jisté ale je, že se naše společnost velmi změnila, pane prezidente.

Prvním problémem je, že lidé mají čím dál menší zájem vytvářet společenství, jako je přátelství či rodina, ale raději se zaměřují na sebe, na vlastní růst a své priority. Tento princip není vysloveně špatný, jenže jen do určité míry. Pokud se jednotlivec hodlá rozvíjet, budovat kariéru, cestovat nebo se věnovat svému koníčku, nemělo by to být na úkor společnosti. Z takového hlediska bude mít pro společnost obrovský přínos jeho pracovní nasazení, ale místo v životě pro rodinu bude silně ohroženo. Pokud se dnes zeptáte mladých lidí, jak smýšlejí o rodině, dočkáte se většinou strohých odpovědí typu: „O rodině zatím moc nepřemýšlím, nejdříve si chci užít studentského života, cestovat a získat slušnou práci.“ V horším případě: „Rodinu nechci a hlavně ne děti. Chci žít single, maximálně uvažuji o domácím mazlíčkovi.“ Co k těmto razantním rozhodnutím lidi vede? Je to touha po neomezené svobodě a nechť se vázat? Dnes se stal obrovským trendem tzv. život na hromádce, tedy vztah muže a ženy bez uzavření manželství. Mladí často uvádějí, že jim manželství přijde moc komplikované, protože kdyby se rozhodli jít od sebe, bylo by s tím moc papírování a pro děti by to bylo více stresující. Pravdou je, že taková tvrzení mají spíše muži, pro které je to mnohdy opravdu jen papír. Děti dnešním lidem připadají taky do jisté míry jako svazující povinnost. Nejčastěji si pořídí jedno nebo dvě děti. Svět nám nabízí obrovské možnosti, které se s rodinou značně zúží. Už si nemůžeme jen tak sbalit kufry a odjet. Demokracie nás vychovává po celý náš život v naprosté svobodě a lidem se závazky začínají zajídat a vyvádí nás z míry. Přijdou nám zbytečné a bezcenné. I

přes to jsme ale společenskými tvory, což nás nutí ve společnosti setrvávat a hledat si partnera. Naštěstí sama příroda nás nutí svými pudy k setrvání s ostatními. Každá žena si projde za život obdobím, kdy silně touží po dítěti, a tak si život vždycky najde cestu.

Jako mladý člověk vidím kolem sebe spoustu sebestředných lidí. Moje generace přelomu 20. a 21. století naprosto postrádá respekt k autoritám a ke stáří. Kam se, pane prezidente, poděla úcta? Když usedám do školní lavice a vidím, jak probíhá výuka, kdy žáci leží na lavicích, tajně si píší zprávy na mobilu nebo jen tupě zírají do zdi, nutí to člověka zamyslet se, proč tam jsou? Respektují vůbec kantora, který mnohdy rezignuje a hodinu monotónně odučí? Rozhodně ho nerespektují tak, jako dříve. Učitelé, ale i rodiče, se pro nás stávají spíše kamarády než autoritami. Nemyslím si, že žáci mají menší zájem dozvídat se nové věci a vzdělávat se, ale že systém výuky na škole je zastaralý. Pohybujeme se v době nepřehledného množství informací, které jsou volně dostupné, ale škola, i když se snaží a neustále přichází s novými inovacemi, neustále zaostává. Prostor pro vzájemnou komunikaci mezi studenty a učitelem, při které by mohly být řečeny vlastní názory a mohla by při ní proběhnout určitá diskuze, ve které by bylo zachováno rovnocenné postavení, v podstatě neexistuje. Žáci se tak nenaučí ani respektu, ani spolupráci a hlavně nikdy nepoznají protiargumenty. Když pak nastoupí do zaměstnání, nejsou schopni spolupracovat, protože to nikdy před tím nemuseli dělat. Dohodnout se na jednom řešení je nepřekonatelný problém. Nikdo nechce ustoupit ze své argumentace, natož respektovat názory jiných. Těžké je si hledat přátele, když je lidé nechtějí respektovat a v podstatě je ani nepotřebují, protože mají přece technologie, mobily a počítače, kde si mohou psát s kýmkoliv a nikdo jim neodporuje. Dnešní lidé prostě nejsou zvyklí na kritiku a už vůbec nejsou schopni ji přijmout. Uzavírají se do sebe a postrádají osobní kontakt, pravou reálnou komunikaci z očí do očí. To má negativní vliv na vznikání nových párů, zakládání rodiny a udržení společnosti. Když si člověk najde partnera, pozná, že vztah může fungovat jen na vzájemné komunikaci a především kompromisech. Teprve po vzájemné dohodě nebudou vznikat hádky. Například když muž obviní ženu, že zapomněla zamknout auto a hádají se ještě dva dny poté. Lidé ale v dnešní době kompromis jen tak snadno neudělají a raději to vyřeší rozvodem nebo rozchodem. Problémem členů nejmladších generací je to, že jsou zvyklí stále jen brát, nikdy nepoznali hlad, chudobu ani válku. Slovo „NE“ pro nás v podstatě neexistuje. Obávám se, že dnešní neschopnost spolupráce několika jedinců jako celek, prosazování pouze vlastních argumentů a nelibost přijímat a respektovat ostatní, naši společnost zničí. Lidé si začínají myslet, že jsou středem vesmíru. Vše ale nemusí být tak pesimistické. Na druhou stranu se měníme ze dne na den a vzděláváme se. Každá nová zkušenost nás buď povznese, anebo potopí, ale každá nás v životě ovlivní a změní. Stává se celkem často, že z lenocha se stane člověk plný života, a naopak z pracovitého se stane příživník.

Vážený pane prezidente, dovoluji si Vás takto oslovit, neboť jako mladý člověk, který se v životě teprve hledá a hledá také své životní vzory, za jejichž názory by mohl jít a mohly by ho inspirovat, v dnešní době bohužel nenachází. Sama společnost má tu vlastnost, že ovlivňuje každého z nás. To je taky jeden z důvodů, proč se společností zabývám. Když budeme společnost dobře vytvářet, udělá to samé i pro nás. Co nám naše společnost nabízí v dnešní době? Dalo by se tomu říkat chaos. Dříve jsme vzhlíželi k našim rodičům a sourozencům, jenže postupem času se naše názory rozdělily a otevřel se nám celý svět. Pokud nahlédneme do předních řad, kde stojí zástupci naší země, kteří ji reprezentují jak navenek, tak doma, těžko najdeme nějakou jednotu, jistoty či pouhé slušné vystupování. Není to ideální příklad pro mladého člověka. Naš stát sám je názorově rozdělen. Když si připomeneme například velkou evropskou migrační krizi, kdy se sami politici nedokázali shodnout na jednom názoru, jak bude Česká republika vystupovat vůči této problematice, považují za

opravdový problém. Dalším příkladem, v celku nedávným, je návštěva dalajlámy, která detailně ukázala nesrovnalosti naší politiky. Když to tak vše sledujeme, náš zájem o společenské dění je na bodě mrazu. Raději si začneme více všimnout sebe, svých vlastních zájmů a uzavřeme se. U mladých lidí je to velmi dobře vidět. Jejich zájem o politiku a naši zemi je minimální. Nemáme se pro co sjednotit, za co bojovat.

Nemalý vliv na nás mají např. i média, která nás obklopují na každém kroku a vnucují se nám. Za zmínku určitě stojí reklamy v televizi, které jsou čím dál delší a efektivnější. Nebo pokud se podíváte do programu, naleznete spoustu pořadů o násilí, jejichž sledovanost je opravdu vysoká. Tohle všechno také vytváří naši společnost a mění ji to. Když sledujeme televizní zprávy, negativní informace (např. vražda nezletilého) jsou vykompenzovány pozitivními zprávami (např. nový přírůstek do pražské ZOO). Člověku tak připadá, že se vlastně nic zlého neděje. Když to ale vezmeme i z té druhé stránky, média nám skrze noviny, pořady nebo rádiová vysílání nabízejí nepřeborné možnosti, kdy si můžeme svobodně vybrat, co nás zajímá, a svobodně si vytvořit osobní názor. Bohužel si dnes lidé jen obtížně dokážou vybrat z obrovského množství informací ty správné.

Nechci působit na čtenáře pouze negativně, ale je pravda, že jsem chtěla poukázat především na stinné stránky naší společnosti a to z toho důvodu, aby si každý uvědomil, co se kolem nás děje a rozhodl se třeba i nepatrně něco změnit. Jedinec má dnes mnoho šancí uspět na světovém poli, ale jen za předpokladu, že bude podporovat celou společnost a ne pouze sebe. Česká republika je svobodná země, která je plně otevřena světu. Nikdy za celou naši historii neměl občan tolik pravomocí, jako dnes, ale i přesto nám něco stále chybí. Pokud se zeptáte sami sebe, co postrádáte, odpovězte si sami. Každý bude mít jistě jinou odpověď. Moje odpověď je jasná. Já postrádám vzájemnou jednotu a spolupráci, které by upevnily naši společnost. Zároveň si ale uvědomme, co všechno máme. Můžeme procestovat celý svět, na pultech v obchodech nám leží nabídka nejrůznějšího zboží, můžeme si po většinu času říkat vlastní názor, scházet se na libovolných prostranstvích, mít vlastní podnikání a mnohem více. Nikdy jsem si na život nestěžovala a jsem vděčná za to, jaký žiju. Ale přeci jen ho nechci nechat svému osudu bez vlastního přičinění. Jak jsem se již výše zmínila, chci ho držet pevně v ruce. Ne nadarmo řekl kdysi Karl Marx tuto větu: „Dějiny se obvykle opakují dvakrát, nejdříve jako drama a později jako komedie.“ Ať už se naše země vrací do zajetí zuřivého ruského medvěda a Číny, nebo do falešného objetí Ameriky, neztrácím naději, že Češi si vzpomenou na naši historii a uvědomí si, že naše země byla kdysi mocná, jednotná a silná. Nenechala se nikdy strhnout do záhuby a vždy se včas vzpamatovala. Jak pracně jste zde, pane prezidente, vybudoval demokracii, jaká je to škoda, že není respektována a dodržována tak, jak by měla být.

Na závěr bych měla říct několik slov, ale ani jako v úvodu nevím, jak začít. Ať už naši společnost ohrožují vnější činitelé (okolní státy, přírodní katastrofy, nemoci), tak nejhorší jsou ti vnitřní. Člověk má od nepaměti nutkání někam patřit a někoho milovat, jeho domovem je společnost. Doufám, že lidé nezanevrou na naši zemi, budou ji hájit a milovat. I kdyby ji rozvracely nejrůznější, již zmíněné příčiny, musíme jim zabránit a hájit to, co nám tu bylo zanecháno, jako největší dědictví – demokratická země. Přesně tak, jak jste to dokázal Vy, vážený pane prezidente.

Se vši úctou

studentka Simona Lánská